

Mike Maden

Tom Clancy
Kettingreactie

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Pohang, Zuid-Korea

‘LEVEND, NIET DOOD.’

Zo luidde het bevel. Jack had het begrepen. Rijk van Delden, als dat tenminste zijn echte naam was, vormde de enige link tussen het IJzersyndicaat en de naamloze huurlingengroep die het syndicaat in de arm nam voor zijn smerigste moordaanslagen. De huurlingengroep vormde hun echte doelwit. Vind Van Delden, vind de groep.

Zo eenvoudig was het.

Maar Van Delden was vreselijk lastig op te sporen geweest. Eigenlijk onmogelijk. Totdat er eindelijk een aanwijzing was die hen vanavond hierheen had geleid. Misschien wel hun enige kans om hem te pakken.

‘Levend, niet dood’ hield in dat ze de flink uit de kluiten gewassen Hollander in leven moesten houden, zodat ze zijn moorddadige organisatie konden vinden en elimineren.

Het enige probleem daarmee was dat Van Delden een van de zware jongens van zijn groep was. De twee meter lange huurmoordenaar beschikte over serieuze gevechts- en tactische vaardigheden. Hij was een reus van een vent die meer mannen in de grond had gestopt dan een doodgraver.

‘Haal het niet in je hoofd om deze brulaap in je eentje aan te pakken. Vind hem, vraag om ondersteuning en wacht tot de rest van ons komt opdagen. Gesnopen?’ vroeg Clark tijdens hun briefing voordat het Campus-team zich opsplijste. Voor deze operatie was het alle hens aan dek: John Clark, Ding Chavez, Dom Caruso, Adara Sherman, Midas Jankowski en Jack junior.

Ze renden ieder een andere kant op over het enorme gebouwencomplex van de staalfabriek. Te veel terrein om met koppeltjes af te

zoeken. Ze moesten het alleen doen om de man te vinden. En snel.

Van Delden bevond zich op één van wel tien mogelijke plaatsen op het tachtig hectare grote complex en zou volgens hun bron binnen het komende uur vertrekken. Ze konden niet riskeren dat ze hem hier vanavond misliepen. Als hij de benen wist te nemen zou hij meteen weer onvindbaar zijn. En daarmee zouden zij hun enige kans om zijn groep op te rollen verliezen.

Levend, niet dood, dat was dus de opdracht deze avond, maar ook voor hem en voor de rest van het team leek dat best een goed idee, dacht Jack, terwijl hij door het spelonkachtige geraamte van de geïntegreerde staalfabriek liep. De kille avondmist die boven de haven opdoemde kwam tot aan de deur en binnen hing een zurige lucht van roest, ozon en verbrande steenkool.

Jack Ryan junior was een grote kerel met blauwe ogen, die vol zelfvertrouwen door de donkere hal van het formaat hangar beende. Met zijn gestolen witte veiligheidshelm, klembord en papieren masker zag hij er helemaal niet zo misplaatst uit hier. Hij verplaatste zich snel, alsof hij iets te doen had, wat klopte. De staalarbeiders waren te druk met het overhevelen van enkele honderden tonnen gesmolten slakken in reusachtige gietpannen boven hun hoofd om op hem te letten.

Onder zijn shirt liep het zweet Jack over zijn lijf. Binnen in het snikhete gebouw leek het wel een industriële vulkaan. Het team had tenminste Sonitus Molar Mics. Zonder botgeleiding voor de ontvangst zou hij de anderen niet kunnen horen als ze hun status door-gaven. Het helse kabaal van beukende hydraulische hamers, ronkende dieselmotoren, knarsend staal en blèrende alarmsignalen vormde bijna een zintuiglijke overbelasting.

‘Ik zit op dertig seconden van het doelwit,’ fluisterde Dom op zijn weg naar het kantoor van de fabrieksdirecteur.

‘Begrepen,’ zei Clark.

Met twee stappen tegelijk beklom Jack de gele stalen trap naar de ‘kansel’, de geautomatiseerde controlekamer voor de verwerkingsfaciliteit voor heet staal. De roostertreden leidden naar het platform net buiten de deur van de controlekamer. Met zijn rug naar de wand van golfplaten controleerde hij vlug zijn directe omgeving. De gehelmde arbeiders beneden waren gefocust op hun werk, niet op hem.

Vanaf het platform liepen stalen roosters evenwijdig aan de raam-

loze stalen wand van de kansel waar Jack stond. Links en rechts ervan bevonden zich loopbruggen in noordelijke richting, parallel met de sporen van de enorme gietpannen die daar langzaam onderdoor gingen. Elke pan was tot de rand gevuld met bijna tweehonderd ton gesmolten staal dat op weg was naar de vacuüm ontgassers aan de andere kant van het gebouw.

In het midden van de stalen deur van de controlekamer bevond zich een klein kijkvenster.

‘In positie,’ fluisterde Jack.

‘Oké,’ zei Clark. Boven hem begon een sirene te loeien.

Jack stapte naar het kijkvenster van de deur.

Hij speurde de ruimte af. Voor de grote ramen met zicht op de fabrieksvloer zaten vijf jonge Zuid-Koreaanse technici opgewonden kletsend achter hun monitoren. Ze wezen naar virtuele meters op hun scherm.

Jack keek naar rechts en zag Park, de oudste Koreaan in het vertrek, in de hoek staan. Hij was dik en grijsharig onder zijn veiligheidshelm. Jack herkende Park van zijn dossierfoto. Hij was de algemeen directeur en grootste aandeelhouder van de staalfabriek en iemand die het ernstig aan de stok had met Japans grootste misdaadsyndicaat, de Yamaguchi-gumi. Hun bron binnen het syndicaat zei dat Park deze avond een ontmoeting had met Van Delden om bescherming te krijgen.

Jack leunde voorover om te zien met wie Park praatte.

En daar stond hij.

Met zijn lange, granieten gezicht ernstig op Park gefocust torende de reusachtige Hollander boven de kleine Koreaan uit.

De blik van de Hollander verschoof even naar het venster. Hij keek Jack recht in de ogen.

Shit.

In een oogwenk zat Van Deldens grote Glock 17 in zijn hand. Toen de loop vonkte, dook Jack weg. Het glas van het kijkvenster versplinterde vlak boven zijn hoofd.

‘Gevonden!’ brulde Jack in zijn microfoontje terwijl hij laag bukte en zich tegen de zware stalen deur drukte. Hij voelde meer kogels tegen het metaal dreunen, alsof iemand met zijn vuisten tegen de deur sloeg.

‘Hou vol,’ zei Clark. ‘We komen eraan. Vijf minuutjes, max.’

‘Begrepen.’ Meer kogels sloegen in de deur bij Jacks oor.

‘Doe hem niets aan, Jack.’

‘Begre...’

WOMP!

De grote vent beukte tegen de deur. Het staal kraakte tegen Jacks schedel en sloeg hem een beetje terug. Maar Jack zat er hard tegenaan geklemd. De deur week slechts een centimeter of twee open. Met zijn schouder duwde hij hem weer dicht.

Jack hoorde de laatste scherven van het versplinterde glas boven hem afbreken. Hij keek net op tijd even omhoog om de zwarte stalen schuif van de grote Glock erdoorheen te zien piepen en naar beneden te zien wijzen, met dikke vingers om de handgreep geklemd. De Glock vuurde drie oorverdovende schoten af die de stalen vloerroosters vlak bij Jacks voeten *tsjingden* voordat hij kon reageren. Jack draaide zich om, greep de hete schuif met zijn linkerhand en draaide hem omhoog op het moment dat Van Delden een volgend schot loste naar de stalen spanten boven.

Jack brandde zijn hand aan de hete loop toen hij hem vastgreep, maar hij zorgde er wel voor dat het laatste schot mislukte, omdat de schuif de patroonhuls niet volledig kon uitwerpen.

Met zijn linkerhand nog altijd stevig om de Glock trok Jack met zijn rechterhand zijn SIG P229 Legion Compact SAO, ramde de stalen kolf tegen de dikke pols van de Hollander en brak hem zo met een misselijkmakende knak.

De enorm grote klauw liet de Glock vallen en werd met een ruk door het versplinterde glas teruggetrokken. Jack schopte het pistool van de Hollander over de rand.

‘Status?’ vroeg Clark. ‘Nog steeds visueel contact?’

‘Hij gaat nergens naart...’

WOMP!

Voordat Jack zich schrap kon zetten, ramde Van Delden weer tegen de deur. De stalen deur vloog open, waardoor Jack naar achteren werd geworpen en op het stalen platform belandde.

Jack bracht zijn wapen omhoog om een kogel in de knie van de Hollander te pompen, maar de enorme stevige schoen met stalen neus van de man schopte het vuurwapen uit Jacks hand. De SIG zeil-

de over de rand en kletterde beneden op de betonvloer.

De pijn schoot door Jacks hand alsof hij met een sloophamer was geslagen. Zijn korte focus op zijn pijnlijke hand kwam hem duur te staan nu dezelfde grote schoen zich ophief en zich in Jacks maag plantte. Alle lucht werd uit Jacks longen geslagen. Hij hapte naar adem en greep naar zijn buik terwijl de schoen voor een derde keer omhoogging en recht op zijn schedel werd gericht. Op het laatste moment rolde Jack weg en de zool van de zware schoen klapte tegen het staal vlak naast zijn oor.

Jack rolde nog eens om net op het moment dat de Hollander naar zijn hoofd schopte en miste. Van Delden sprong naar voren voor een laatste, fatale trap met zijn stalen neus op Jacks slaap en zag Jacks tien centimeter lange Kershaw-mes met veerondersteuning pas toen het in de binnenkant van zijn dijbeen werd gestoten.

Van Delden schreeuwde en greep naar zijn been om het bloed te stelpen. Hij strompelde weg langs Jack voordat de Campus-agent nog een keer naar hem kon uithalen en hinkte in westelijke richting over de loopbrug terwijl Jack met moeite overeind kwam.

‘Jack, we zijn er bijna. Blijf zitten waar je zit,’ beval Clark. Jack schudde de pijn uit zijn hand en haalde een paar maal diep adem, waarbij zijn maag zo pijnlijk aanvoelde dat het leek alsof hij daar een kogel had opgevangen.

‘Jack? Hoor je me?’

Jack sloeg net op tijd zijn ogen op om te zien dat Van Delden de hoek omsloeg, weg van de kansel.

‘Ja,’ was het enige wat Jack zei.

Hij ging verdomme echt niet blijven zitten waar hij zat.

Hij had zijn orders. ‘Levend, niet dood.’

Maar Jack wist dat er zich tussen die twee opties een lange, nare weg van pijn bevond en hij wilde de grote vent maar wat graag daarop meenemen.

Jack denderde over de stalen roosters, terwijl hij achter de reus aan rende. Zelfs gewond was die zware jongen zo rap als een wilde kat.

Jack sloeg de hoek om en rende langs de reusachtige gietpan die drie meter onder hem over zijn spoor kroop. Zelfs vanaf hier deed de verschroeiende hitte zijn huid tintelen, alsof je op een koude avond te dicht bij een kampvuur staat.

‘Van Delden! Blijf staan!’ brulde Jack boven het lawaai van de gigantische motoren die boven hem knarsten uit.

Zwaar leunend op de reling hinkte Van Delden verder. Een bebloede, grote hand greep naar zijn dijbeen. Toen Jack achter hem opdook, stopte hij eindelijk.

‘Draai je om, klootzak,’ zei Jack. Eindelijk wist hij zijn reservepistool te trekken, een slagpingevuurde SIG P365 micro-compact negen millimeter.

De dikke schouders draaiden. Op het flauw verlichte platform gloeiden de ruige gelaatstrekken van de Hollander in het ziedende licht van het lava-achtige staal dat op hen afkwam. De hitte die door Jacks broek drong deed de achterkant van zijn benen jeuken.

Jack richtte zijn pistool op de borst van de grote man.

De Hollander grijnsde.

‘Bang om de trekker over te halen, kleine?’

‘O, echt niet. Maar ik heb mijn orders.’

‘Stoere jongen, hè?’ Zijn grijns verdween toen hij vertrok van de pijn, zijn broekspijp doorweekt van het bloed. Hij verhief zich tot zijn volle lengte, bijna vijftien centimeter langer dan Jack. Zijn brede borst was als een eiken vat en zijn boomstammen van armen puil- den uit zijn hemdsmouwen.

Jacks vinger spande zich om de trekker. ‘Ik zal je niet doden, maar als je beweegt zul je voor de rest van je leven door een rietje pissen.’

De Hollander nam Jack van top tot teen op en berekende zo snel- heid en afstand tot zijn doelwit.

‘Clark, hoor je me?’

‘Ja. Heb je de *tango* in het zicht?’

‘Ik zit bijna boven op hem. Schiet verdomme op.’

‘Bijna daar. Alles goed?’

De lucht brulde van het geluid van de automatische kraan die de enorme gietpan vlak onder hen voortsleepte. Vanuit een ooghoek zag Jack de gloed van het withete staal.

‘Met mij wel. Maar Van Dildo hier sterft van de pijn.’

‘Wie heeft jullie gestuurd?’ vroeg Van Delden.

‘Niemand die jij zou kennen.’

‘Wat willen jullie met me?’

‘Jij bent de link met een organisatie die onze interesse heeft gewekt.’

‘Interesse, hoe dan? Zijn jullie van de politie?’

‘Niet helemaal.’

‘Weet je wel voor wie ik werk?’

‘Jouw organisatie contracteerde met het IJzersyndicaat.’

‘Het syndicaat is dood.’

‘Weet ik. Wij zijn degenen die ze hebben opgerold. Dankzij jou is jouw organisatie de volgende die we gaan slopen.’

‘Ha! Je weet écht niets van ons, hè?’

‘Nee. Maar ik beloof je dit: binnen een uur zul je het me vertellen.’

Van Delden knarste met zijn tanden en trok zijn gezicht in een vreemde fuck you-glimlach naar Jack.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Jack.

De grote Hollander fronste opeens verward zijn voorhoofd. Hij stompte zichzelf tegen de kaak. Een, twee, drie keer. Zelfs boven het kabaal uit ving Jack het brekende geluid van zijn tanden op.

‘Jezus, wat mankeert jou?’

Van Deldens wanhopige blik schoot in het rond. De man zocht naar iets van een wapen of een andere uitweg. De bebloede vingers van de Hollander klemden zich om de stalen reling.

Plotseling daagde bij Jack het besef dat de veel grotere man de reling als hefboom kon gebruiken om zijn massa op hem te storten, zelfs op dat slechte been. Als een van die vlezige vuisten zijn kaak raakte, zou bij hem het licht uitgaan.

Jack deed een stap achteruit. ‘Niet bewegen.’

Langzaam kwam Van Delden iets dichterbij.

‘Bang, kleine?’

Jack schudde zijn hoofd. ‘Niemand heeft een pistool op mijn kloten gericht.’

De Hollander glimlachte opnieuw, een streepje zonlicht in een onweerswolk. Maar het volgende moment vervaagde het.

‘Waarvoor ben je bereid te sterven, kleine?’

‘Wat is dat nou voor stomme...’

In één steile boog wierp Van Delden zich over de reling.

Jack probeerde de man nog vast te grijpen, maar hij was te laat.

De grote Hollander sprong in de gloeiende gietpan drie meter lager. Zijn enorme gestalte liet het zinderende oppervlak nauwelijks rimpelen en de withete vloeistof slikte zijn laatste, scherpe kreet in.

Jack stond aan de reling en staarde naar de emmer gesmolten staal die gestaag voortzweefde toen Clark, Dom en Adara achter hem opdoken.

‘Waar is Van Delden, verdomme?’ vroeg Clark, terwijl hij over de reling leunde. ‘Ik heb gezegd dat we hem levend nodig hebben.’

‘Weet ik,’ reageerde Jack terwijl hij zijn pistool in de holster stak. ‘Maar daar dacht hij anders over.’

18 oktober

1

Aan boord van containerschip Jade Star

Tweede officier Luis Loyola stond buiten op de brugvleugel aan de stuurboordzijde en vapede een *JUUL-pod* met zoete mentholsmaak. Hij bewonderde de deken van sterren die aan de zwartfluwelen hemel glinsterde.

Opeens ving zijn zeemansoog het brekende kielzog van wat waarschijnlijk de vin van een dolfijn was, die diep beneden hem naar de romp schoot en weer onder het blauwzwarte water dook, uit op een nachtelijk hapje. Hij glimlachte. Geweldige beesten. En ze brachten altijd geluk.

De scheepsboeg stoomde op naar een wassende maan, die straalde als een zoeklicht en het donkere water van de Grote Oceaan in alle richtingen verlichtte, helemaal tot aan de horizon, of zo leek het. Hier in het zuidelijke deel van de oceaan zag hij geen lichten van andere schepen van deze grootte; volgens zijn radar bevond de dichtstbijzijnde vissersboot zich zo'n honderdveertig kilometer uit de buurt. Voor de eenzaamheid waar hij deze avond naar hunkerde had hij net zo goed op het Mars-oppervlak hebben kunnen staan.

Om dure bunkerolie te besparen voer het schip met een gangetje van vijftien knopen op een gladde zee, iets meer dan de helft van zijn normale snelheid. Het 102.000 ton (draagvermogen) zware vaartuig werd aangedreven door een 93.000 pk tweetaktdieselmotor die ver benedendeks dreunde. Met deze snelheid verbrandde hij negentig ton brandstof per dag om de zesbladige schroef van koperlegering met een diameter van tien meter rond te malen.

Hij wierp een vlugge blik op het dek, waarop de rode, blauwe en groene containers opgestapeld waren. De Jade Star was volledig geladen met 8.465 scheepscontainers van zeven en veertien meter, met

onder meer Zuid-Koreaanse industriële buizen en hulpstukken, wasmachines, koelkasten, auto-onderdelen, rubberbanden, röntgenapparaten en, vreemd genoeg, zevenhonderd liter menselijk bloed.

Het schip vervoerde ook illegaal driehonderd ton ethyleen en andere brandbare chemische stoffen, die werden gebruikt in een scala van fabricagetoepassingen. De wettelijke beperkingen voor aanbevolen voorzorgsmaatregelen voor opslag en transport waren belachelijk en onbetaalbaar in vergelijking met de kosten van de chemische stoffen zelf. Hij maakte zich geen zorgen om hun veiligheid. Als de administratief officier van het schip was hij verplicht om van zulke dingen op de hoogte te zijn. Maar als het schip werd aangehouden en doorzocht, zou alleen hij van het misdrijf worden beschuldigd.

Maar dat alles was op dit moment van weinig belang. Hij had nu geen dienst en het kon hem geen ene moer schelen wat ze aan het vervoeren waren. Zijn enige zorg was dat het gisteren de verjaardag van zijn zoon was en voor zover hij wist, had zijn ex-vrouw, de *puta*, niet de moeite genomen om de jongen de quadcopterdrone te geven die hij hem vorige week had gestuurd.

Loyola hield van zijn leven op zee, maar hij hield nog meer van zijn zesjarige zoon. Hij werd verscheurd. Het was de zee die hem zijn huwelijk had gekost, of dat zei zijn vrouw. Ze verweet hem haar hoerij met elke zwaaiende lul in Lima, omdat hij er niet was om haar vrouwelijke verlangens te bevredigen.

¡Hija de puta!

Hij nam een lange hijs van zijn JUUL en keek hoe de wind de dampwolk de donkerte in blies. Als hij de zee niet vaarwelzei, zou hij zijn zoon weleens helemaal kunnen verliezen. Bovendien had hij al drie jaar geen loonsverhoging meer gehad, laat staan een promotie, en geen van beide lag in het verschiet. Hij had al vaak overwogen om er de brui aan te geven, maar hoe waardeloos het loon ook was als je niet bij een vakbond zat, het was nog altijd beter dan een bureaubantje thuis in Peru. Op deze manier kon hij tenminste wat geld opzijzetten voor de toekomst van zijn zoon, ook al miste hij hoe de jongen opgroeide.

Hij voelde weer een donkere wanhoop over zich komen en dacht aan de fles Golden Blue-Koreaanse whisky die hij in zijn hut bewaarde. Deze reis was hij zwaarder gaan drinken en waarschijnlijk

was het tijd om ermee te kappen. In zijn laatste conditierapport door die *maricón* van een kapitein stonden waarschuwingen over zijn drankgebruik, maar die klootzak begreep helemaal niets van de pijn die hij voelde.

Loyola ademde de zilte lucht nog eens diep in en dwong zichzelf om zijn problemen te vergeten. Ondanks alle pijn van het zeemanschap ging er toch niets boven op de brug staan op een avond als deze. Hij had minstens tien keer de wereld overgevaren en had op land en zee dingen gezien die geen burger ooit zou zien. Niet slecht voor een straatjongen die vroeger in de vieze sloppenwijken van Lima sigaretten en loterijkaartjes verkocht.

Loyola nam nog een lange, bedachtzame haal van zijn e-sigaret. Ja, misschien zou hij op zoek gaan naar een baantje in de haven, dichterbij de jongen. Misschien zou hij zelfs proberen hem *fútbol* te leren spelen, zoals zijn vader dat hem had geleerd. En met het geld dat hij al had gespaard, misschien een huis op het platteland waar de jongen...

Een bulderende explosie diep onder het containerschip wierp Loyola tegen het dek en zijn hoofd klapte tegen het stalen schot. Terwijl de romp met een schreeuw van verbrijzelend metaal uiteen werd gereten, kroop Loyola verbluft op zijn knieën. Hij werd tegen de relingen van de brugvleugel gekwakt en brak zijn ribben, maar in een wanhoopsgebaar klemde zijn handen zich om de dichtstbijzijnde paal om niet van meerdere verdiepingen af de oceaan in te vallen. De lucht vulde zich met het gehuil van alarmen en claxons.

Hij probeerde het bloed uit de wond in zijn opengereten hoofd-
huid uit zijn ogen te knippen. Vol afgrijzen keek hij toe hoe de boeg en tweehonderd meter schip daarachter afbraken en zich in de zee stortten. Het achterdeel waar hij lag stoomde voort en boorde zich in de ondersteboven staande romp. Stalen containers vielen uit de ruimen het water in, samen met een tiental schreeuwende bemanningsleden.

Een tweede serie explosies ontstak de ontvlambare chemicaliën en het bevende scheepswrak werd door een onblusbaar vuur omhuld. Binnen enkele minuten ging het hele schip en zijn lading verloren, opgeslokt door de diepten van de warme oceaan.

Er waren geen overlevenden.